

El pis dona a la Rambla, per un costat. Per l'altre, al riu Onyar. És llarg i estret. Hi ha tres habitacions. La dels pares, amb una porta que no es pot tancar, té sortida al balcó. Els altres finestrons són els de la sala d'estar. Després del rebedor, a l'esquerra, hi ha la meva habitació, que també és la del meu germà i la de l'àvia Flora. Tocant el menjador, que dona al riu, hi ha la tercera, sense finestres, on dorm la meva germana. La cuina és minúscula i amb un ordre estricte que imposa la mare, tot i que l'àvia, quan hi entra, el desfà. De la necessitat en fa virtut. També amb vistes al riu, un quarto de bany que és alhora plat de dutxa, amb un desguàs al terra. Al mig del passadís, el lavabo.

Ara sóc a la sala d'estar. Al forat que formen el batent de la dreta i la paret, juguem a bàsquet. És el que podríem dir la cistella. Cada vegada que encistellem, tanquem la porta per recollir la pilota. Després, tornem a obrir-la perquè torni a haver-hi un forat. Convertim aquesta sala —que no s'hauria de dir sala— en un estadi. També hi juguem a futbol. Una de les porteries és la finestra del balcó de la Rambla. L'altra, el marc de la porta que no tanca bé. Per no trencar els vidres i perquè la pilota no surti i baixi fins al carrer, obrim els finestrons, recollim en un costat les cortines i tanquem la persiana sense abaixar els llistons.

Tot i això, un dia, un xut impacta contra els vidres i els trenca, i la pilota, de color vermell, una imitació de pell, va a parar a la Rambla. A més, sempre perillen dos testos de porcellana que voldrien ser francesos, florals i recargolats.

Hi fem partits memorables, tot esquivant el sofà granat i descolorit i una butaca del mateix estil, de roba, amb un estampat com de petxines, d'un color més intens. El sofà i la butaca tenen braços amples i acaben amb una decoració de fusta tornejada, en espiral, de perfil cantellut. En aquesta sala també hi corro amb un tricicle i és on arriben els Reis d'Orient i on fem cagar el tió. També m'hi esberlo el cap. En una acció d'un dels partits, sense control, rellesco i xoco contra la fusta tornejada. De fet, miro de fer equilibrisme dalt de la pilota vermella que hem guanyat a les Fires. I rellesco i caic. La ferida és important i em surt sang de la part de darrere del cap. Correm a urgències, a la clínica del doctor Muñoz. Hi entro i em demanen si sóc valent. No ho sóc, però dic que sí. Em cusen la ferida sense anestèsia: quatre punts. Al cap d'uns dies hi tornem i me'ls treuen. És una circumstància que explicaré tota la vida, aquesta topada amb el sofà. Quan em palpi el clatell, encara hi trobaré la memòria abonyegada dels punts.